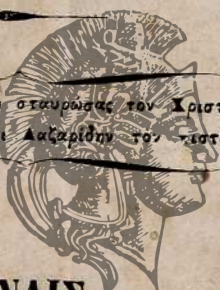

Ο
ΑΣΠΑΣΜΟΣ
ΤΟΥ
ΝΕΟΥ ΙΟΥΔΑ.

Ιούδας ὁ προδότης ὁ σταυρώσας τὸν Χριστὸν
Τὸν διαδόχον ψήφισε Αἰσχαρίδην τὸν υἱὸν

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

1846.

564

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

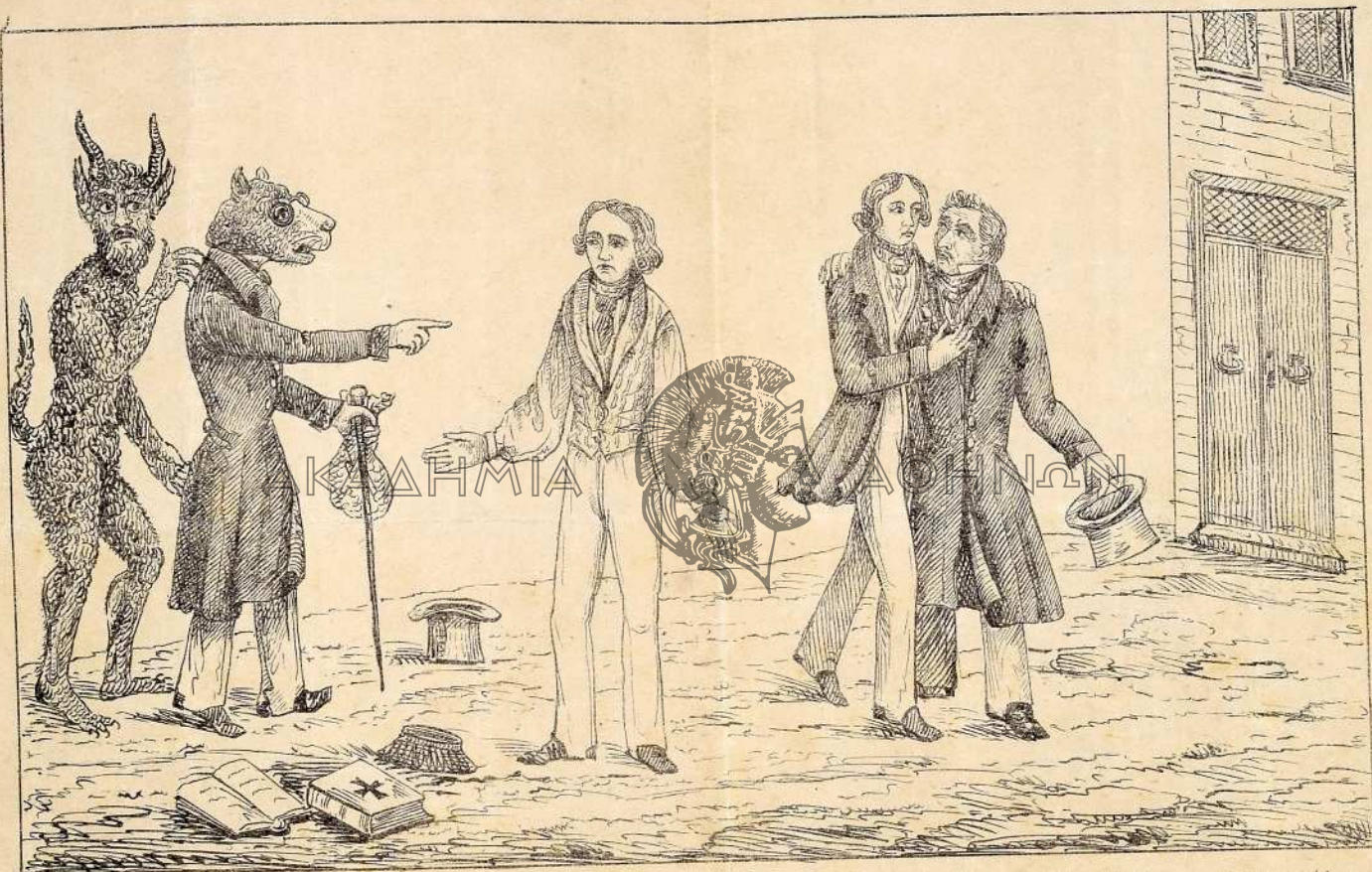
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἀπαρδειγμάτιστος Προδοσία

Ὁ ασπασμὸς τοῦ Νέου Ἰούδα Α'. Κωνσταντινουπόλεως

Ὁ Χριστὸς εἰς τὸν θάυρον τοῦ κόσμου ὅλον εὐλογεῖ,
πλὴν δὲν καταράσθῃ ἅρα τὸν προδότην ἐν τῇ γῇ;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ο
ΑΣΠΑΣΜΟΣ
ΤΟΥ
ΝΕΟΥ ΙΟΥΔΑ.

Τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον
Κοῦκ ἔστι νόσος
Τῆς δ' ἦντιν' ἀπέπτυσα μάλλον.
(Αἰσχ. Προμ.)

§ 1. Σκηνή φοικώδης καὶ ἀποτρόπαιος, δράμα ἐκπλη-
ξαι τὸ κοινὸν δολόγηρον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐσχάτη
ἐνὶ λόγῳ προδοσία ἐπεδείχθη πρότερον ἡμερῶν ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει! "Απαντες βέβαια ἐννοοῦσιν ἤδη τὸν πρωτουργὸν
τοῦ φρικτοῦ τούτου δράματος, ὕστερον ἀπὸ τὴν ἐκδοθεῖσαν τοῦ
κοινοῦ κακαδικαστικὴν ἀπόφασιν, καὶ τὸν δάκτυλον ὄλων βλέ-
πω ἀνατεινόμενον ἤδη μετ' ὀργῆς, καὶ καταδεικνύοντα τὸν
προδότην! Τὸ θέμα μας λοιπὸν ἀποβλέπει εἰς ὑψηλότερον καὶ
ἠθικώτερον σκοπὸν, εἰς τὴν στηλίτευσιν τῆς ἀχρεϊότητος καὶ
προδοσίας, ἥτις μὴ περιστελλομένη, ὁμοιάζει χεῖμαρρον ὀρμη-
τικόν, κατακλύζοντα τὰς εὐφόρους πεδιάδας, ἢ μάλλον τερά-
στιον πύρκαϊν τῆς ὁποίας αἱ φλόγες ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου

ἀναρρίπιζόμεναι καταβροχθίζουσι ἀπορέστως τὸ πᾶν, ἐνῷ διὰ τῶν ἐρυθρῶν καὶ ἀπαισίων ἀναλαμπῶν τῶν, προδίδουσι τρόπον τινὰ τὴν ἀγρίαν χαρὰν τοῦ θριάμβου τῶν! Ἐκ τούτου καταδεικνύεται ἡ ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῇ πρῶτον. ὅποιος εἶνε ὁ προδότης, διὰ ν' ἀποφεύγῃ τὰς παγίδας τοῦ οἱ ἀθώωτεροι καὶ μὴ εἰδότες αὐτόν· δεύτερον, ἡ αἰσχροὶ πράξεις τοῦ καὶ τελευταῖον, πῶς πρέπει νὰ θεωρῇται ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης. Εἰς τρία λοιπὸν μέρη θέλομεν διαιρέσει τὴν παρούσαν σύντομον πραγματείαν.

§ 2. Ὁ Ἰωάννης Λαζαρίδης, ἡ Λαζαρίκος ὡς δημοπρατεῖται εἰς τὰς ἀγρίας ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, τῶν πωλούντων τὰ χαρτὰ τῶν καπνοδεσμῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐνετυπώθη καὶ εἰκονική τις παράστασις τῆς αἰσχροῦργίας τοῦ, εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν εὐαριθμῶν ἀνθρώπων τῶν ὁποίων τὴν διάνοιαν ὅλην μίαν μόνον ἰδέα φαίνεται ὅτι ἀδιαλείπτως ἀπασχολεῖ, καὶ ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς κεκοιμήτος εἶνε πρόθυμοι νὰ θυσιάσωσι τὸ πᾶν πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἱμῆς, ὑπόληψις, εὐθιότης, θρησκεία καθίστανται παίγνια τῆς φαντασίας τῶν, καὶ ἀσθενῇ προσκόμματα παρέχουσιν εἰς τὴν ἀκάθεκτον ἢ ὑπουλον φράσιν τῶν ἀστέρων νέοι καὶ κακοποιοὶ προμηνύοντες συμφορὰς ἐπὶ τῆς γῆς, συστρέφονται οἱ τοιοῦτοι ἀκαταπαύστως περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα ὅτις ἐφέλκων αὐτοὺς τοὺς προσῆλοι καὶ τοὺς συνδέει! καὶ ὅμοιοι μὲ τὸν Σαμφῶν, χωρὶς ὅμως νὰ ἐμπνέωνται καὶ ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς φρόνημά του, προτιμῶσι νὰ διασείσωσι τὴν οἰκοδομὴν καὶ κατασυντριφῶσιν ὑπὸ τὰ κρείπιά της, παρὰ νὰ ὀπισθοδρομήσωσιν! Ὑπὸ τοιοῦτου πάθους οἰστρηλατούμενον καὶ τὸν Ἰω. Λαζαρίδην, ἡ οἱ ὑπὸ

ἀπλήστου αἰσχροκερδείας ἥτις τοῦ ἐνεφύσησε καὶ τὸ τῆς προ-
δοσίας, τὸν εἶδαμεν ἀλληλοδιαδόχως συκοφαντοῦντα καὶ προ-
δίδοντα τὸν ποτὲ συναιταῖρόν του Δημ. Ζήσην, πρὸς δν, εἰς
ἐνθύμῳσιν τῆς φιλίας των, ἀνταπέδωκε βαρὺν ἀλύσεων ὄγκον!
Διαβάλλοντα ἐπομένως καὶ τὸν Κύριον Φ. Ἀποστολίδην, καὶ
ἐκτινάξαντα κατὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ πλαστογεγραμμένην,
διατριβὴν, εἰς ἀπόδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης του πρὸς τὸν τολ-
μήσαντα νὰ ὑψώσῃ φωνὴν ὑπὲρ ἐκείνου τὸν ὅποιον ὁ προδότης
εἶχεν ἀποπέμψῃ εἰς τὴν εἰρκτὴν! ἀλλ' αἱ μαῦραι πλεκτάναι
τὰς ὁποίας τόσον ἐπιτηδείως ἔστησε κατὰ τοῦ Κυρίου Ν.
Ἀδαμίδου βιβλιοπώλου, καὶ τοῦ τυπογράφου Κυρίου Κορομπ-
λᾶ, ἡ ἀπόρριψις τῆς ἐθνικότητός του, ἡ διάδοσις τῶν ὑπὸ
τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀπηγορευμένων ἐτε-
ροδόξων βιβλίων, καὶ τέλος πάντων ἡ ἐξώμισις, φεῦ! καὶ
αὐτῆς τῆς πατρώας αὐτοῦ θρησκείας, δένειναι τόσα θλιβερά
καὶ ἀναντιρρότητα μαρτύρια τῆς μαύρης καὶ καταχθονίου αὐτοῦ
ψυχῆς; Δὲν παριστάνουν ταῦτα πάντα λείοντα ὠρυόμενον,
ὅστις συντρίψας τὰς ἀλύσεις του, ἀλλὰ πληγὴν καιρίαν φέρων
ἐπὶ τοῦ στήθους, εἰσπηδᾷ μαινόμενος καὶ λυσσῶν εἰς τὴν
κοινωνίαν καὶ σπαράττει πᾶν τὸ ἐμποδόν;

§ 3. Αὐπτόμεθα ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταξύ ἡμῶν κάτοχος τις τῆς
ὕψλης ἐπιστήμης τοῦ περιφήμου κρανιοσκόπου καὶ φυσιογνωμονι-
κοῦ Γκάλ. Ἡ ὡσείδης καὶ ὀξεῖα κεφαλὴ τοῦ Λαζαρίδου, τὸ εἰς-
έχον καὶ συνεσταλμένον μέτωπόν του, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου νομίζει
τις ὅτι ὁ Ἥφαιστος κατασκευάζει τὰ Κυκλώπεια ὄπλα, ἡ εὐρεία
καὶ σιμὴ ρὶν ἥτις χύνει ἀπαισίαν σχιὰν εἰς τὰς ὠχρὰς πα-

ρίας του, οἱ μικροὶ γοργοί, ρευθώδεις καὶ ὑπὸ προδοτικῶν
 μυῶν συντελλόμενοι ὀρθαλμοὶ του, συστρεφόμενοι δολίως
 εἰς τὰς κόγχας των, τὸ σκευωπὸν τοῦ ὕψους του, τὸ ὁποῖον
 προδίδει τὰ ἐπαχρλοῦντα τὴν μαύρην αὐτοῦ ψυχὴν ἀποτρό-
 πια σχέδια, ἡ κυριότης τοῦ ἀναστήματός του, ὡς νὰ ἐπιέ-
 ζετο ἀπὸ βαρὺ φορτίον, τὸ ταχὺ τοῦ βήματός του, ἐξηγοῦν
 ἐσωτερικὴν τινὰ ταρχὴν καὶ συγκίνησιν· καὶ ὁ γλυκὺς πλὴν
 τρέμων τῆς φωνῆς του ἦχος, πάντα ταῦτα, λέγω, καθυπο-
 βαλλόμενα εἰς τὰς αὐστηράς τῆς εἰρημένης Ἐπιστήμης
 ἐρεῦνας καὶ βισάνους, ἤθελον παρέξει (καὶ τὸ λέγομεν
 ἄνευ δισταγμοῦ, καὶ πρὸς μόνον ἴσως καύχημα τοῦ πρι-
 δοτου) ἰσχυρὸν κύρος εἰς τὴν Ἐπιστήμην, καὶ ὠφελήσει
 πολὺ τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῆς ἐξωτερικῆς διαγνώσεως τοῦ
 αἰσχροῦ πάθους τῆς προδοσ(ας! Μὴ ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ
 ἰνδιατριψόμεν πολὺ εἰς βίην ἀνδρὸς φύλου καὶ χαμερποῦς,
 παραχωροῦμεν ἀσμένως τὸν χουσοῦν στέφανον τῆς βιογραφίας
 του εἰς τὸν εὐτυχεστάτον· νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ,
 καὶ μεταβινοῦμεν εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου μας.

§ 4. Ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Σταματιάδης Σάμιος τὴν
 πατρίδα, γνωστὸς πρὸ χρόνων εἰς τοὺς ὁμογενεῖς διὰ τὰ
 φῶτα καὶ τὴν εὐφυίαν του, τὰ ὁποῖα τοῦ ἠνοιζαν τὴν εἴσοδον
 θέσεων ὑψηλῶν καὶ ἐντίμων ἐν τῇ πατρίδι του, καὶ παρ' Εὐ-
 ρωπαίοις, συνέβη νὰ ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτοῦ τὴν δυσμένειαν τοῦ
 Πρίγγιπας τῆς Σάμου Κυρίου Βογυρίδου, ὡς συμβαίνει σχε-
 δὸν πάντοτε ὅσάκις τὰ φρονήματα συγκρούονται καὶ ἀντι-
 μαχονται. Δὲν εἶναι βέβαια τοῦ παρόντος καιροῦ, οὔτε

ἴδιον ἡμῶν νὰ ἐπεμβῶμεν εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐρίδος ταύτης, καὶ δι' ἀκριβοῦς ἀναλύσεως ν' ἀέλθωμεν εἰς τὴν κυρίαν πηγὴν. Περιριζόμεθα ὅθεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἀφῆρπασε τὴν Βρυσηίδα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις ἀπεσύρθη εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ κυοφορῶν Ἰσως τὴν μῆνιν του. Ἐκτὸς δὲ τῆς ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀποπομπῆς, πολλὰ ἄλλα αἷτια φαίνεται ὅτι ὑπεξέλαυσαν καὶ ἐπέτειναν τὴν μῆνιν αὐτὴν, ἡ ἔρευνα τῶν ὁποίων ἤθελεν ἀποβῆ ἄσκοπος ἐπὶ τοῦ προκειμένου· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Κύριος Σταματιάδης ἐθεωρεῖτο ἐχθρὸς τῆς Α. Υψ. τοῦ Πρίγγιπος τῆς Σάμου Κυρίου Βογορίδου. Μετὰ τὴν ἄφριν τοῦ πρώτου, ἀνθρωποκτόνον κιβώτιον μετὰ μεγίστης τέχνης ἐπεξεργασμένον ἀποστέλλεται εἰς τὴν ἐν Ἀρναούτ-Κιοῦ οἰκίαν τοῦ Πρίγγιπος μὲ πρὸς αὐτὸν ἐπιγραφὴν ἄλλ' εἰς τὴν κατεσπευσμένην ἀπόπειραν τῆς ἀνοίξεώς του, ἀτὶ πολυτίμων κειμηλίων, ὡς ἴσως ἠλπίζετο, τὰ πλεῖρα τοῦ κιβώτιου ἐξέχυσαν μετὰ τρομερᾶς ἐκπυροκροτήσεως κρουνοὺς φλογῶν καὶ σφαιρίδια θνατηφόρα. Ὁ Κύριος Σταματιάδης ἄρα ἦτον ὁ ἀποπειραθεὶς νὰ κόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ Πρίγγιπος τὴν ὁποίαν ἡ τύχη ἀπροσδοκῆτως διεφυλάξεν; ἢ πολέμιός τις αὐτοῦ δ' αὖ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ τὸν καταστρέψῃ; ἔπαιξε τὸ τραγικὸν τοῦτο δράμα, καὶ τοσοῦτον τεχνέντως τὸ ἐξύφανε; Δις αἰγμοῦ καὶ ἀμφιβολίας πέπλος καλύπτει τὸ μυστήριον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον μὴ δυνάμενοι πεποιθότως νὰ παρεισφύσωμεν, παραδίδομεν εὐλαβῶς τὴν ἀποκάλυψίν του εἰς τὴν δύναμιν τοῦ τὰ πάντα καθοίροντος χρόνου· ἀλλ' ὅπως καὶ αἱ ἔχῃ ἡ σύμπτωσις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρίξεως τοῦ Κυρίου Στα

ματιάδου, καὶ τῆς ἐπιδουλευθείσης ζωῆς τοῦ Πρίγγιπος, ἐόριψε κατὰ τοῦ πρώτου βαρὺν λίθον ὑπονοίας. Τὸ πᾶν ὅθεν βάλ-
λεται εἰς κίνησιν. Ὁ Πρίγγιψ δυσανασχετῶν ζητεῖ τὴν σύλ-
ληψιν τοῦ ὑποτιθεμένου ὅτι ἀπείπειράθη τὴν καταστροφὴν
τῆς ζωῆς του. Ἀπασαὶ αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ
εἰδοποιοῦνται περὶ τοῦ συμβεβηκότος καὶ παντοῖαι προσπάθειαι
καταβάλλονται εἰς τὴν σύλληψιν του. Ὁ Κ. Σταματιάδης βλέ-
πει ὅτι καὶ ἡ μὴ ἐνοχὴ τοῦ ἀνὺποτεθῆ, τοιοῦτόν τι, δὲν δύναται ἴ-
σως νὰ ἀποτρέψῃ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, καὶ μετὰ φρίκης θεωρῶν
τὸ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς του ὠρυόμενον καὶ ἐξηγριωμένον κύμα τῆς
ἐκδικήσεως καὶ τοῦ τρόμου ἑτοιμὸν νὰ τὸν καταποντίσῃ, ζητεῖ
ἀνησυχῶς μέσα σωτηρίας καὶ διαφυγῆς.

§ 5. Ἐνταῦθα ἀρχεται ἡ συγγερὰ προδοσία, ἥτις ἀνα-
πιτανύουσα τὴν αἰματορροίαν σημαίνει πάντοτε
αἰματόχως πρὸς τὸ θῆμα τῆς. Ὁλκιστὰ τὴν ἀρχίζουσαν γλῶσσαν
τῆς! Ἐνταῦθα ἐκπληκτικῶς ἀνακινεῖται, ἀν καὶ ὑπ' ἄλλην μορ-
φήν, ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος Ἰουδαῖος τοῦ ἐξόχου Σακεσπήρου Σχυ-
λοχ, ὅστις διὰ τῆς φρικώδους καὶ αἰματοβαφοῦς πλάστιγγός
του, ἐζύγιζε, φεῦ! τὰς ἀνθρωπίνους σάρκας! Τοῦ προ-
δότου ἤδη οἱ ἐδόντες ἀρχίζουν νὰ συγκρούωνται, τὰ χεῖλη
του σπασμωδικῶς κινεῖται, καὶ γέλωτος πικρὸς, γέλωτος κατα-
χθόνιος διαστέλλει αὐτὰ! συστρέφεται ἐναγωνίως ἐντὸς τοῦ
κοιτῶνος του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπαστρέπτουν ἀπαισίῳ
φωτὸς, ὡς ἄλυσόδετος τίγρις, ἥτις ἐνῶ βλέπῃ τὴν βορὰν εἰς
τὸ πλάγιόν της, οὐροπλήττει τὰς πλευράς της, ἀμνηχανοῦσα
πῶς νὰ σταράξῃ αὐτὴν καὶ χορέσῃ τὴν διψάν της! Τὸ μίτω

πόν του ἀρχίζει νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὰς πενθίμους φλόγας τῆς προδοσίας, καὶ ἡ καρδίᾳ του σκιστᾷ . . ! Πόθεν λοιπόν, ἡ τοιαύτη ταραχή; ἄπειρος, εὐγνωμοσύνη, ἥτις ἔπρεπε νὰ συνδέῃ τὸν Ἰω. Δαζαρίδην μὲ τὸν κινδυνεύοντα, καὶ ἡ ὁποία, ἀν τοῦ πρώτου ἡ ἀγενὲς καρδίᾳ δὲν ἦτο συνειθισμένη νὰ προσφέρῃ τοὺς παλμούς της εἰς μόνον τὴν αἰσχροκέρδειαν, ἔπρεπε νὰ ὑψωθῇ εἰς ἡρωϊκὴν ἀφοσίωσιν. Τοιαύτη, λέγω, χρεωστούμενη παρὰ τοῦ Δαζαρίδου εὐγνωμοσύνης, ψηφίζει αὐτὸν ἀδίστακτως ὡς γενναῖον ἀπολυτρωτὴν; Ἡ σκληρὰ αὕτη ἐκλογὴ ρίπτει λοιπὸν τὸ θῦμα εἰς τοὺς τρίζοντας ὑδῶντας τοῦ προδότη; ἀλλ' ὁ φόβος τῆς ἀποτυχίας τὸν ταραττεῖ· συλλέγει ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πονηροῦ πνεύματός του, σκέπτεται ἐκβριθῶς τὸ ἀποτρόπαιον σχέδιόν του, μὲ τὴν ἀκρίβειαν καὶ προφύλαξιν ἐκείνην ἥτις χαρακτηρίζει τοὺς ἐξησκημένους περὶ τὴν ὁδὸν τῆς πονηρίας, καὶ πάντα ἐκτυπώμενος οἰωνεῖ ἀπὸ τὸν πονηρὸν δαίμονα, καταταῖ τοὺς παλμούς της καρδίας, προσποιετὴ ἀπαθεία διαδέχεται τὴν ταραχήν, καὶ ἀναρπαζὼν τὸν πῖλον πετᾷ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ εὐεργέτου, τὰς ὁποίας μελετᾷ μὲ ἀλύσουσας τὰ συσφίγγει; Ἐνῶ δὲ μὲ τὰ καυστικὰ χεῖλη του ἐναποθέτη τὸ φίλημα τοῦ Ἰούδα, ἀποστρέφει ὁ προδότης τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπὸ φόβου μὴ ἡ ἀξιοπρεπὴς θέα τοῦ εὐεργέτου τοῦ παγώσῃ τὸ αἷμα του καὶ ἀνατρέψῃ τὸ σχέδιόν του; Ἐπιδαφιλεύει δὲ ὑποσχέσεις ταχέως ἀπελευθερώσεως, περιβάλλει τὸ θῦμα μὲ γυναικείον, ὡς λέγουσιν ἱματισμὸν, διὰ νὰ τὸ καταστήσῃ τρόπον τινα εὐπροσδεκτοτέρα προσφοράν εἰς τὴν προδοσίαν, καὶ ἀπέρχεται ἐπὶ τῇ προφασί, ὅτι εἶνε ἐκπαγεῖς καὶ τοῦ παρέξῃ καὶ τὴν

σύζυγόν του ὡς συνακόλουθον τῆς ἐξόδου του. Κατὰ συγκυρίαν, ὅμως ἡ μορφή τοῦ Κ. Σταματιάδου ἀντανακλᾶται ἐπὶ τοῦ κρεμαμένου καθρέπτου, καὶ ἡ θεὰ ἐκείνη, τὰ ἀνδρὰ ἐκεῖνα φορέματα, τὰ ὅποια τότε πρῶτον ἐπὶ ζωῆς του ἐκάλυπτον ἀνικειῶς τὰ ἀνδρικὰ μέλη του, τῷ ἐνέπνευσαν ἀποτροπὴν, καὶ μετ' ὀργῆς πάλιν τὰ ἀποβάλλει περιμένων τὸν λυτρωτὴν του! Ἀλλὰ τὸ ἀνάματον τοῦτο βόσκημα, σκιὰ δαυμόνων, κατὰ τὸν Αἰσχύλου, πετᾷ εἰς τὴν Πριγγιτικὴν οἰκίαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀντὶ τῆς περιμενομένης συνακολούθου, σπεῖρα στρατιωτῶν δι' ἀνατάσεως τοῦ προδοτικοῦ δακτύλου περικυκλοῦσι τὸ ἄσυλόν του κινδυνεύοντος, καὶ συλλαβόντες τὸν ἀπάγουσιν εἰς τὴν εἰρκτήν. Οὐδεὶς βέβαια διαφιλονικεῖ τὸ δικαίωμα τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις καλῶς ποιῶσα ἔστησεν ὄμμα Ἄργου κατὰ τοῦ ὑποτιθεμένου ὑπόπτου. Οὐδὲ θελομέν νά μεμφθῶμεν τὴν Α. Γψ. τὸν Κύριον Βογορίδην, ὅστις ἀπὸ τοῦ φυσικῶν αἰσθήματος τῆς ἀτομικῆς του συντηρήσεως ὁρμώμενος ἠθέλησε γὰ τὴν ἐξασφάλισιν. Ἀλλ' ἐρωτῶμεν, ὑπάρχει ἄνθρωπος, ἔστω καὶ μ' ἀπολελιθωμένην καὶ ἀνάσθητον ψυχὴν, ὅστις δὲν φρίττει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐσχάτης αὐτῆς προδοσίας; Προδοσίας κατὰ τοῦ εὐεργέτου; Ἀνήκουστον τῷ ὄντι καὶ ξένον ἄκουσμα. . . !

§ 6. Οἱ αἰσθηματολόγοι καὶ ἀνερευνῶντες τὰ βάθη καὶ μυστήρια τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας, ἀποφαίνονται ὅτι τὴν κακὴν πράξιν παρακολουθεῖ πάντοτε ἀνεξήγητός τις συγκίνησις καὶ μετάνοια. Καὶ λοιπὸν, κατὰ τὸ ἠθικὸν τοῦτο ἀξίωμα, ὅλοι ἴσως πιστεύουν ὅτι ὁ προδότης ἀρχίζει ἤδη νὰ καίηται ἀπὸ τὴν κόλασιν τοῦ ἀπειλητικοῦ συνειδότος. Αἱ

Ἐρινύες θέλουν σπαράττει τὴν ψυχὴν του, καὶ φάσματα τρομερὰ διακόπτει τὸν ἐναγώνιον ὕπνον του. Συνεσταλμένος καὶ δειλιῶν θέλει ἀποφεύγει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δι' ἰκε-
τευτικοῦ βλέμματος ἐξαιτεῖσθαι τὴν συγχώρησίν του· ἀλλ' ἡ
προδοσία φεῦ! φαίνεται ὅτι ἐπαναστατεῖ καὶ κατ' αὐτοῦ
τοῦ ἠθικοῦ νόμου! ἢ μᾶλλον ἡ φύσις ἀποθεῖ ὀργίλως
αὐτὴν μὴ εὐαρεστουμένη νὰ τὴν συμπεριλάβῃ ὑπὸ τοὺς νό-
μους της! Ἀνοίξατε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἴδετε τὸ φρικτὸν
θέαμα τοῦ ὄψεως, ὅστις καίτοι εἰς ἄπειρον διαμελισμὸν,
σπαράττει ὅμως χαμαὶ καὶ ζητεῖ εἰσεῖν νὰ πλήξῃ ἀνθρώπι-
νον σάρκα· ἢ τὸ φρικτώτερον ἐκεῖνο τῆς τίγρεως ἣτις ζητεῖ
νὰ ἀρπάσῃ καὶ διασχίσῃ νέαν τινα λείαν μὲ τὴν αὐτὴν λύσ-
σαν τὴν ὁποίαν φθασασα ἤσκησεν, ἀλλὰ δὲν ἐκόρεσε, κατα-
βροχιθίζουσα τὴν προτέραν! Ἰδετε λέγω, ἀντὶ τυφλῶς, ἀντὶ
δειλίας ἡ προδότης καίτοι παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ἠθικοῦ του,
οὕτως εἰπεῖν, διαμελισμοῦ κείμενος, ἐνφ' μετ' τὴν μίαν χεῖρα
συσφίγγῃ τὸ πρῶτον θυμὸν του, ὑψώνει μὲ θρασύτητα καὶ ἀ-
ναίδειαν τὴν ἐτέραν, καὶ σημαδεύει, πρὸς πείσμα καὶ περι-
φρόνησιν τῆς ἐκφρασθείσης κοινῆς γνώμης, τὸν Κ. Φ. Ἀπο-
στολίδην, τὸν τόσον γενναίως καλύψαντα αὐτὸν μὲ πέπλον
δυσφημίας! Ἀφοῦ δὲ τὰ βέλη του ἡστούχησαν, ἐξεμεῖ κατ'
αὐτοῦ ἐξερχομέσου ἐκ τοῦ δικαστηρίου ἀγενεῖς ὕβρεις, ὡς τὰ
σαρκοφάγα, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἀνέλπιστον ὑπεκφυγὴν τοῦ θηρά-
ματός των ἀφίνουσι ὀξεῖαν ἐδδηφαγίας κραυγὴν! Ἀντὶ αἰ-
σχύνης, ἀντὶ συστολῆς προβαίνει ζητῶν ἀντεκδικήσεις, ἰκα-
νοποιήσεις, κατὰ τῶν Συντακτῶν, τῶν τυπογράφων, ὡς ἡ
χαλκοπρόσωπος πόρνη ἥτις ἐπολέσασα ὑπὸ τῶν σπαρακτικῶν,

δυνάων τῆς ἀσπλγείας τὸ προσωπεῖον τῆς αἰδοῦς, τρέχει εἰς τὰς ὁδοὺς, ζητοῦσα τὸ τίμημα τοῦ αἵσχους τῆς;

§ 7. Μεταβαίνοντες δὲ εἰς τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον μέρος τοῦ λόγου μας συμπεραίνομεν ἐκ τῶν προεκτεθέντων, ὅτι ὁ Ἰω. Λαζαρίδης εἶνε ἐπικίνδυνος εἰς τὰς σχέσεις του, ἔρπων εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς φαρμακερὸς ὄφις ὅστις ὑπὸ τὴν χλόην κρυπτόμενος δάκνει τοὺς διαβάτας· ὅτι εἰς τὴν κοινὴν γνώμην πρέπει νὰ θεωρῇται κατάπτυστος, μηδαμινὸς καὶ ἀνάξιος καὶ αὐτῆς τῆς προσαγορεύσεως· διότι ἂν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῶα παρατηρῶμεν ἀκμαῖον τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, πῶς πρέπει νὰ θεωρῶμεν τὸ λογικὸν ἐκεῖνο πλάσμα τὸ ὁποῖον ἐχρεῦσται ἀπὸ τὰς πανσόφους καὶ ἐναρμονίους χεῖρας τοῦ Δημιουργοῦ βεβηλῶναι ἐν ἑαυτῷ δι' ἄπανθρώπου ἀπιστίας τὴν ὑπαρξίν του καὶ τὸ ἐξοχον πλάσμα τοῦ παντοδυνάμου; οὐ μόνον δὲ παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἡ προδοσία ἐθεωρήθη ὡς ἡ ἀπεχθεσιτέρα κακία, ὡς νὰ εἶχον προαίτημα ὅλοι οἱ αἰῶνες ὅτι αὐτὴ ἔμελλε νὰ προσηλώσῃ τὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ! — Ὁ Δορυκτῆτωρ τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, ὅστις ἰδίως διὰ τῶν προδοτῶν ἐξέτεινε τοσεῦτον τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων του οὐδὲν ἄλλο ὡς αὐτοὺς ἀπεστρέφετο· « ἀγαπῶ μὲν τὴν προδοσίαν, μισῶ δὲ τοὺς προδότας » ἔλεγεν ἂν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη· καὶ ἡ μητρικὴ δὲ στοργή, ἡ πρώτη αὐτῇ καὶ θάλλουσα ἀρετὴ τῆς γυναικὸς ἐξαλειφομένη ῥίπτει κατὰ τοῦ Πausανίου τὸν πρῶτον τοῦ θανάτου λίθον! Μὴ γάρ φεῦ! τὰ δάκρυα τὸ αἷμα καὶ ἡ δυστυχία δὲν παρέχουσι πάνποτε

τὴν θλιβεράν ὕλην τῶν θριάμβων τῆς; Μὴ γὰρ αἱ οἰκιακαὶ συμφοραὶ, αἱ πολιτικαὶ κατεργασιαὶ δὲν ὑπῆρξαν τὰ πένθιμα θέατρα ἐπὶ τῶν ὁποίων μανιωδῶς ὀρχᾶται καὶ τὰ ὅποια καλύπτει μὲ τὴν νεκρώσιμον σινδόνην τῆς; Ταῦτα δὲ πάντα δογματίζοντες συναγορεύομεν ὑπὲρ τοῦ προδότου διότι μόνη ἡ κοινὴ γνώμη διὰ τῆς ἠθικῆς αὐτῆς στιγματίσεως δύναται ἴσως μὲ τὴν θαυματουργὸν ἐπιρροήν τῆς νὰ ἐξαλείψῃ ἢ περιστείλῃ τὴν ὁρμὴν τῆς προδοσίας, καὶ ἀναχαιτίσῃ ὅσον ἔνεστι δυνατόν τοῦ προδότου τὴν πονηρὰν ἔξιν, ὡς τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον Σπαρτιάτην, τὸν ἐγκαταλιπόντα ἐν Θερμοπύλαις τὴν θέσιν του, οἱ χλευασμοί, μυκτηρισμοὶ καὶ περιφρόνησις τῶν συμπολιτῶν του ἀνέδειξαν ἥρωα τῶν Πλαταιῶν. Τοιοῦτον ὅθεν ἡρώισμὸν ἐπευχόμενοι καὶ εἰς τὸν ἀνάνδρον προδότην καταπαύομεν τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον κρίνομεν καλὸν νὰ ἐπισφραγίσωμεν καὶ μὲ τὸ ἐξῆς ῥητὸν τοῦ Κοραίου. « Μὴν ὑπερασπίζεσθε ἐκείνους οἵτινες φέρονται μὲ ἀπιστίαν πρὸς ἀλλήλους· διότι τοὺς ἀπίστους (perfidés) καὶ ἐγκληματίας μισεῖ ὁ Θεός ».

Τ Ε Δ Ο Σ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000158525

